

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Vndecima. Ostenditur, multis nominibus beatiſſimo Iosepho honorificentissimam, Patris Christi, nomenclaturam deberi, & quàm magna hæc dignitas fuerit, variis animi conceptionibus perpulchre ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

ducit; & sicut ex eodem odorifero flosculo apis dulcissimum mel, aranea verò pestiferum virus gignit, ita quidem ex eodem opere proximi, iusti adificationem, peccatores scandalum decerpunt, omnia in malam partem cōuertentes instar Pharisæorum, qui diuina virtute in Christum Dominum ab humanis corporibus dæmonia expellentem, diabolicæ potestati temerè adscribent. In Behelzebub principe Dæmoniorum eicit dæmonia: & cum verba illa: soluite templum hoc, & in triduo reedificabo illud, duplicem sensum sustinent, vt intelligi possent, vel de Templo materiali, vel de templo corporis sui, ipsi perperam de primo intellexerunt, omnia vertètes in deteriorem partem. Secundam causam, frequenter incidendi in varia iudicia temeraria, arbitror esse, quòd permulti magis aliorum gesta considerant, quàm propria: si enim quisque sibi attenderet, aliorum vitas non exploraret. Tetigit hanc causam S. Iohannes Climacus in sua scala, gradu 10. his verbis: *qui celeres nimiumque diligentes proximi delictorum iudices sunt, hoc idcirco patiuntur, quia nondum suorum peccatorum fixam, atque perfectam memoriam, curamque susceperunt; nam si quis amoto proprii amoris velamine, mala sua diligenter inspiciat, nullius iam rei alterius in hac vita curam geret; id apud se reputans, tempus sibi sufficere non posse, quo seipsum luceat. Sicut quidem non pauci ad alienos defectus inspiciendos lynceis oculis præditi, ad proprios verò, instar Talpæ, luminibus carentes, quibus adamussim conuenit figmentum illud Aesopi dicentis: huiusmodi homines duas peras secum ferre, vnā ante se, alteram à tergo; & in anteriori aliorum peccata reponere, vt ante oculos illa habeant, in posteriori verò propria, quæ proinde conspiciere nequeunt, hos pestilimiles ego dixerim oculis, qui cum alia prospiciant, se ipsos non intuentur. Memorandum in hac parte exemplum reliquerunt nobis Apostoli Christi Domini, qui cum audirent illum dicentem: *Vnus vestrum me**

traditurus est: nemo ad alterius exploranda facta, sed propriam conscientiam discutendam se conuertit: nemo de alio, etiam de Iuda, temere illum traditorem esse iudicauit; sed magis singuli, vnusquisque ne ille esset, de seipso timuit; dicebant enim: Numquid ego sum Domine? verum, tamen hoc illustre exemplum sit, longe illud superat, quod Sanctus Ioseph nobis exhibuit, dum grauidam videns vxorem suam, & non ex se adulteram minime iudicauit: hoc valde commendat eximiam Iosephi probitatem, ac sanctitatem. Cui, cum vxore sua, & eius filio sit honor & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XI.

Ostenditur, multis nominibus beatissimo Iosepho honorificentissimam Patris Christi nomenclaturam deberi, & quam magna hæc dignitas fuerit, variis animi conceptionibus perpulchre explicatur.

QVAMVIS sacra pagina nos doceat, Christum Dominum virtute Spiritus sancti, absque virili opera ex purissimis Mariæ sanguinibus conceptum fuisse, vt aperte indicauit Angelus Iosepho dicens: *Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est: eadem tamen Iosephum patrem Christi fuisse appellatum, aperitissime nobis testatum reliquit, quia non solum ait, sic vocatum ab his, qui Incarnationis arcanum ignorabant, dum dicebant: Nonne hic filius fabri est? sed, & à sacro Euangelista Luca, qui diuino spiritu afflatus dixit: Erant pater, & mater eius mirantes super his, quæ dicebantur: imò & iterum: cum inducerent puerum Iesum parentes*

Yy 2 parentes

Ibid.

parentes eius: beatissimaque Virgo, ac omnium Euangelistarum sapientissima patris nomine, pleno ore eum cohonestauit, cum dixit: *Pater tuus, & ego, dolentes querebamus te, veracissimè potuisset dicere: sponsus meus, & ego: vel nutritius tuus, & ego: his tamen omisissis, non dixit: nisi Pater tuus, & ego, ut nos omnes alliceret ad honorandum beatissimum Iosephum, sub hoc celeberrimo titulo Patris Christi, qui ad eò excelsus est, ut quandam præferat auctoritatem supra Christū; quo nihil sublimius dici potest. Cum ergo nomina diuini Spiritus nutu imposta consonent rebus, non potest, non patris Christi nomen Iosepho diuinitus per os Mariæ impositum non adamussim ei congruere. Et quidem in*

D. Aug. li. 2. de consensu Evangel. c. 1.

primis Christi Pater apte conuenit vocari, quia, ut docuit Diuus Augustinus, ipse Christum Dominum in filium adoptauit, & paterna omnia officia, quæ patres exhibere solent, diligentissime Iesu præstitit: verba D. Augustini hæc sunt: *Nec enim propterea non erat appellandus Ioseph pater Christi, quia illum non genuerat; quandoquidem recte pater illius esse potuit, quem non ex sua coniuge procreatum, aliunde adoptasse; cui sanè adoptioni Christus consentiens, visus est, plane in patrem suum legalem illum elegisse. Vnde quemadmodum qui solum per electionem, & non iure sanguinis ad regiam dignitatem ascendit, non minus à cunctis rex vocatur, nec minor obedientia, & honor ei deferitur, quàm si ex paterna hereditate*

D. Damasc. viat. 13.

regnum obtinuisset; ita quidem licet, ut obseruauit D. Damascenus, Ioseph natura pater Iesu non existiterit, tamen, quia ex Christi electione in patrem suum ipse eum assumpsit, iure quidem honorificum adoptiuu patris Iesu nomen sibi vendicat, & velut patris, obedientia & honor illi debetur. Et quidem non parum Iosephum commendat, quod ille, cuius filij adoptiuu sunt Martyres, Confessores, Apostoli,

D. Bern. ser. 3. sup. missin.

& omnes Sancti, ipse Iosephi adoptiuus filius esse voluerit, deinde Bernardus ser.

de Annunc. vocat D. Iosephum, nutritium Christi, nihil autem frequentius apud infantes, quàm nutritium nutriticis virum, patrem suum compellere; tanto autem magis nomen hoc patris ei conuenit, quāto exactius, ac diligentius nutritij munus erga Iesum exercuit, ac sedulam eius curam gessit. hinc Diuus Chrysostronus eleganter dixit: *Non quia ex Spiritu sancto est, idcirco te à ministerio tantæ astimes desponsationis extraneum; nam, si nihil habes in hac generatione commune, tamen quod est proprium patris quodque nihil ledit Virginitatis dignitatem, hoc tibi facile concedo; quamquam enim non sis filius tuus, tu tamen curam erga illū, & sollicitudinem ostendis parentis.*

Ad hæc: si pupilli tutores suos merito patres vocare consueuerit, plane hoc etiam nomine Ioseph, pater Christi vocari meretur, ut auctor est Rupertus, qui versans illa verba: *Iacob autem genuit Ioseph: postquam totam illam generationum seriem scilicet Iacob comparauerat, ait: supremum scilicet gradum, cui Dominus innixus erat, fuisse Iosephum. & interrogans; quomodo ergo nitebatur? respondet, utique tanquam tutori pupillus, quippe qui in hoc mundo sine patre natus est, ita innixus est huic beato Iosepho infantulo pater optimus, cuius solatio paterno puer cum Virgine puerpera sustentaretur. Ut tamen Iosephum tutoris munus erga Christum præclare exercuisse demonstremus, placet in memoriam reuocare historiam illam Valerij Maximi, referentis, quòd cum Ptolomæus Rex Aegypti filij sui tutorem, Senatuum Romanum constituisset, continuò ille elegit Marcum Lepidum, Pontificem Maximum, qui bis fuerat Consul, virum adeo excellentem, qualem verba illius satis commendant, ad pueri tutelam gerendam; *Alexandriam misit, amplissimi, & integerrimi viri sanctitate, Reipublicæ vsibus, & sacris comparatam, quem externæ procuratoris vacare voluit. ne fides Ciuitatis nostræ frustra petita existimaretur: additque tunc à Republica monetam fuisse excusam, in cuius altera parte famina comparebat, cum hac inscriptio.**

inscriptione; Alexandria: in altera vero hic aderat titulus: *Marcus Lepidus Pontifex maximus tutor Regis*: quibus significare voluerunt, Alexandriam, & Marcum Lepidum bonæ educationis Principis curam suscepisse: si ergo ad regis terrenæ educationem vir quaeritur ab hominibus, variis virtutum ornamentis cohonestatus, qualem (quæso) putabimus diuinam sapientiam illum delegisse, vt tutor esset, & custos cœlestis regis, Sapiente dicente: *Qui custos est Domini sui, glorificabitur; & qui seruat fructum, comedet fructus eius*? Quod si ad custodiam nostram Deus spiritus Angelicos destinauit, sanè, eum loco Angeli custodis, qui Christo nullus fuit assignatus, quia ipse potius erat custos Angelorum, eos, qui non ceciderunt à casu præseruans, cum (inquam) S. Ioseph in Christi custodem fuerit diuinitus ordinatus, non dubito, quin ipso etiam angelicos custodes longè præcelluerit. Quod si de Angelis ait Dauid: *Angelis suis Deus mandauit de te, vt custodiant te in omnibus viis tuis*. Ioseph in via ad Aegyptum, & in via ex Aegypto ad propriam patriam Christum infantem custodiuit, & velut alter Raphael Tobiam iuniorem incolumem ad propriam domum reduxit, immò, & ab immatura morte, quam herodiana tyrannis ei inferre moliebatur, diligenter eripuit. Et si de eisdem Angelis ait idem Regius Vates: *In manibus portabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum*, quis, quæso, in dubium reuocabit, hunc sacrum custodem, tamquam Christi nutrium, per fragosa illa Aegypti itinera manibus, & brachiis illum amplexantem, tamquam diuinum Atlantem non semel eum portasse, *Qui tribus digitis appendit omnem molem terræ*? vnde Gratianus vir doctissimus in vita S. Ioseph, quam Hispano idiomate in lucem edidit, ait: *San Ioseph como Amo de leche, tomána el niño en sus brazos, y le traía cantando cantarcicos, acallauale s'z'oraba, b'rizabale, para que se durmiese en la cuna. gorgeabale, regalabale, y dabale diges, como à ninno, y quando*

salta fuera de casa, le trata el pasario, y le manzana, y cosas semejantes, de que suelen gustar los niños, haciendose ninno, por que trataba con Dios hecho ninno: vnde D. Bernar. in Cant. dixit: Arbitror, & Ioseph virum Mariae super genua frequenter puero arrisissè.

Hanc autem sedulam custodiam, quæ beatissimus Ioseph habuit Iesu, & Mariæ, non obscure adumbratam reperio in illo antiquo paradiso, in quo cõstituit Dominus primum hominem principem rerum omnium, cui commisit custodiam Paradisi, & maxime ligni vitæ, & fontis illius perennis, ex quo irrigatur orbis. lignum vitæ Christus est, fons perennis, & signatus, ex quo aqua vitæ processit, sanctissima est Dei Genitrix; Ioseph præpositus est à Domino, vt custodiret Paradisum, & fabrilis arte operaretur, atque labore suo Dei filium, & Matrem aleret.

Præterea alio etiam titulo nosse Ioseph patris Iesu nomen meretur, quia patrinus eius fuit; est autem manifestum, patrinum *patrem* appellari, immò quandam spiritualis paternitatis dignitatem contrahere; Ioseph enim in Circumcisione Christi (quæ tunc instar baptismi erat) patrinum eius fuisse non obscure constat; quia vt D. Hieronymus ait, minister fuit illius Circumcisionis; vel, si non fuit, ex diuino tamen oraculo nomen *Iesus* illi imposuit, vt docent D. Bernardum. serm. 1. de Circumcisione, & Ephræm Syrus orat. de Transfiguratur. Domini, ex illo: *Pater filium, & vocabis nomen eius Iesum*; in quo (etsi obiter id dicam) magna etiã latet nostri Iosephi laus. nam si Adami grandis dignitas esse censetur, quod nomina animantibus imposuerit: quod vocauit Adam ipsum est nomen eius: absque vlla comparatione maior erit Iosephi dignitas, quod nomen imposuerit non creaturæ, sed creatori, tamquam proprium Dei. Refert Regius Vates, quod Deus stellas numeret, & eis nomen imponat: *Qui numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat*: aliquid tamen isto excelsius

D. Bern. serm. 43. in Cant.

D. Hier. text.

4. opusc. p. 1.

D. Bern. serm.

1. de Circumcisione.

orat. de transfiguratur.

Domini.

Ephræ. Syrus.

orat. de transfiguratur.

Domini.

Gen. 2.

Psal. 146.

Ibid.

4. Reg. 5.

Psal. 164.

Ezech. 10.

D. Epistol. 1.
heres. 78.

lentius Deus ipse Iosepho communicavit, dum non stellis, sed ei, qui numerat stellarum multitudinem; non Astris, sed ei, qui nomen illis imposuit, ipse nomen imponat. Quod, si deinde Naaman Syrus, ut legimus 4. Reg. vocabatur Pater à famulis suis, quia patronus, & gubernator illius familiae esset: Pater, & si rem grandem tibi dixisset Propheta, certe facere debuisses: hoc etiam titulo, & ratione merito beatissimus Ioseph dignus est, patris Iesu nomine donari, cum Mariana illius familiae caput, rector, & gubernator esset, adeo, ut recte ei conveniat Dauidica illa verba: *Constituit eum Dominus domus suae, & principem omnis possessionis suae*: in cuius figura Ezechiel regnum Dei vidēs in curru, tria praecipue notavit: Thronum, Principem, & Cherubinum curru gubernantem: Thronus erat, Maria; Princeps, Iesus; ductor, & gubernator Ioseph.

Extant tamen, praeter hos omnes titulos, duo alij potiores, ob quos praecipue B. Iosephum, Christi Patrem merito vocari debere arbitror. primus est, quem nemo ignorat, nam maritus uxoris, quae ex priori matrimonio liberos procreaverat, ipse quidem (licet eos non genuerit) filios vocat, & ipsi vicissim, patrem illum compellant; si hoc ergo ita se habet (ut experientia notissimum est) potiori iure Ioseph pater Iesu nuncupari debet, & Iesus filius Iosephi dici. Nam filij uxoris ex primo matrimonio geniti, alium humanum patrem habuerunt, & cum illi nati fuere, maritus secundus cum eorum matre adhuc matrimonium non contraxerat; in praesenti tamen mysterio, nec Christus aliquem humanum naturalem patrem habuit, neque extra coniugium Mariae cum Ioseph iam celebratum natus, nec conceptus fuit Christus, est ergo magis cum ratione consentaneum, Iosephum patrem Christi appellari, quam secundum illum maritum, ut eleganter adnotavit S. Epiphanius haeres. 78. Secundus titulus, & omnium potissimus, ob quem beatissimus Ioseph Christi pater cognominari debet, in omnium

ore versatur, scilicet, quia iure matrimonij corpus B. Virginis erat ipsius Iosephi. Apostolo dicente: *Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir*: unde necesse erat Iosephum patrem Christi esse non generatione sed generatione sua Mariae uxoris suae, operante Spiritu sancto, qui vices Iosephi quodammodo gessit non virili semine, sed mystico spiramine. Unde sicut iura disponunt (ut constat ex §. cū in suo solo, versiculo, ex diuerso) quod in alieno solo nascitur, vel aedificatur, sub illius dominio cadit, cuius est solum: ex quo aperte constat, quod si arbor, vel fons miraculose nateceret in horto alicuius, ad Dominum horti pertineret; & in l. etiam si frumentum. §. penultimo, ff. de rei venditione, & in l. 2. C. eodem titulo: & in alijs pluribus iuribus habetur, quod id, quod seminatur, vel plantatur in fundo alicuius, statim, ut in terram radices egit, efficitur eius, cuius est fundus, aut terra illa: ac tandem in l. adeo. ff. de acquirendo rerum dominio, dicitur, quod si arbor posita in proprio fundo, radices miserit in vicinum communis viriulq; domini fit arbor, & fructus; unde apud Matthaeum legimus, quod quidam conscius cuiusdam thesauri in fundo alieno latentis, fundum emit, ut fundi dominus factus, thesauri in eo absconditi dominium acquireret. Quare, cum terra virginea, in qua semen illud diuinum, Verbum scilicet aeternum, seminatum credimus; in qua arbor illa vitae plantata fuit, in qua sanctum illud germen, quod in Patris radicum erat, radices egit, & ex qua tandem fons ille aquae salientis in vitam aeternam erupit, ad Iosephum, tamquam dominum illius spectaret, ad eundem etiam pertinet speciali iure, arbor, fructus, germen, & fons, & quid in ea natum est. fateamur ergo opus est, Iosephum supremum paternitatis ius, excepta naturali generatione in Christum Dominum habuisse, tamquam in fructu, & filium natum ex utero Virgineo Mariae, cuius dominium iure matrimonij

Virgo

Virgo ipsa in eum transfulerat. Quod si (vt eadem iura disponunt) partus sequitur ventrem, manifeste inde fit, quod sub cuius dominio cadit prægna, sub eodē cadat, & foetus: immo iuxta doctrinam

D. August. D. August (v. habetur cap. quod, dist. 33. q. 5.) bona omnia vxoris non eius, sed viri arbitrio iacent, sic enim ait: *Nihil de tua veste, nihil de tuo auro, vel argenteo, vel quacumque pecunia sine arbitrio eius, id est viri facere debuisti.* & in eadem epistola ad Ediciam (vnde verba relata desumpta fuere) subdit: *Coniugate non licet dicere: facio, quod volo de meo, cum ipsa non sit sua, sed*

Theod. Val. capitis sui, hoc est, viri sui. Vnde Theodosius, & Valentinianus imperatores in l. hac lege C. de pactis Conuent. & in l. 2. ff. de adoptionibus scripserunt: Bonum est, mulierem, quæ seipsam marito committit, res etiam eiusdem pari arbitrio gubernari: quibus consonat illud Homeri

Ilia. lib. Iliad. Iliadum fingētis Iunonem Iouis vxorem noluisse absque eius impetrata facultate ad reconciliandum Oceanum cum Theide, vt significaret, non solum bona, sed & propriam libertatem, quæ nullo venditur auro, non tam suam, quam sui mariti esse; cuius fabulæ Plutarchus etiam meminit, lib. II. de legibus, vt probaret, nec per testamentum quidpiam debere vxorem erogare inconsulto, aut inuito viro suo. vnde Cancellarius Parisiensis

Caes. Paris. hæc contemplans dixit: *cur igitur non conueniat ipsi Iosepho ius aliud legale vltra ceteros homines in benedicta pueri Iesu formatione, quoniam natus est in ea: & ex ea carne cuius cognominum iure matrimoniali verè transfusa erat in ipso?*

Ceterum, iam excellentiam, ac miram huius dignitatis celsitudinem, vt Ioseph Christi pater vocaretur, explicare, variisque modis illustrare properemus. Non solum vera Theologia, sed, & fides catholica nos docet, paternitatem, quæ prima persona Patet est vngenti filij sui, proprietatem esse ad intra incommunicabilem, ad extra vero nulli eam communicauit, per vniouem hypostaticam, ita vt sicut ratio-

ne illius, Christus verò dicitur, filius Dei æternus, ita, & quispiam hominum gate æternus veraciter nominaretur, adeo enim nomen Patris Christi sibi soli Deus referuarat, videret: *Ego ero illi in Patrem: & ipse erit mihi in filium.* nihilofcius tamen, volens Iosephum hoc indicibili honore cohonestare, *Patris* nomen sibi soli proprium, commune illi fecit, paternam suam dignitatem (quoad decenter fieri poterat) ei communicans: immo Spiritus sanctus, quamuis viri operam in Christi generatione diuina sua virtute suppleuit, *Patris* nomē minime sibi arrogauit, vt docet Angelicus Doctor 3. p. q. 32. art. 3.) sed Iosepho illud reliquit. vnde sicut Pater æternus in cælo filio suo ait: *Sede à dextris meis:* crediderim quidem non semel Iosephum, ad mensam assidenti Christo dixisse: *filii, sede à dextris meis.* quod eruditus quidam Hispanus poeta perpendens, perlepidè dixit Hispano idiomate:

Y estando à la mesa vnestra,

Padistes decir al hyjo?

Para darle de amor muestra,

Hyjo, siéntate à mi dextera.

Esthor 16. Olim Rex Artaxerxes, in epistola, quam centum viginti Prouinciis sibi subditis scripsit, vt eas certiores faceret, de magna auctoritate, & dignitate, quam ille obrinuerat, ait, eum ad illud honoris culmen ascendisse, vt pater noster vocaretur, & adoraretur ab omnibus, post Regem secundus: si ergo tanta dignitas erit, Artaxerxem Patrem vocari gentis illius, quid quæso erit Dei Patrem appellari? & si re vera magni Baptistæ excellentiam non parum commendat, quod sanctè ad eò viuere, vt ab Hebræis non paucis verus Messias existimaretur, quamuis re vera non esset, non potest non in magnum beatissimi Iosephi honorem, ac insignem commendationem cedere, quod *Christi Pater* putatus fuerit, & à spiritu sancto, angelico, & Mariano ore pater fuerit vocatus. vnde audeo dicere de sanctissimo Iosepho, nonnulla Pauli verba.

li verba.

- Heb. 1.* li verba mihi vsurpans: Tanto maior Angelis effectus, quanto differentius prae illis nomen hereditauit; cui enim Angelorum aliquando dixit Pater meus es tu? Non disiteor, quod
- Sapient. 10.* Adamus Pater orbis terrarum appellatus sit à Salomone; Abraham, Pater multarum gentium; Ioseph Pater regis Pharaonis: sed hæc quid sunt, si cum cognomine Patris Dei comparentur? Scio D. Lucam Dauidem vocasse patrem Christi, dum ait: Dabit ei Dominus Deus sedem Dauid patris eius: huius tamen nominis encomium à longe ei competebar, quatenus Christus ex profapia eius longa generationum serie intermedia descendebat; qua etiam ratione multi scelerati homines eiusdem genealogiæ, Christi patres dici possent: at nosster Ioseph, quantum seclufa naturali generatione excogitari potest, verus Christi pater, & omnium proximior existit, cum re vera pariter maritus, & consanguineus Mariæ esset, quæ vera Christi Genitrix erat. Sanè, si Christum Dominum non parum Ioannem honorasse existimamus, dum in lectulo Crucis iacens, filium Mariæ illum constituit dicens Matri: Ecce filius tuus; ego sanè tantò maiorem arbitror præstitisse Iosepho fauorem, dum in patrem suum illum elegit, vt elegisse testantur verba Virginis: Ecce pater tuus, & ego: quanto paternitas propter superioritatem, quam importat, filiatione præstat, & quanto Christus Mariam præcellit. vnde non dubito quin sicut Elisabeth exclamans, dicebat: Vnde hoc mihi viuentis mater Domini mei ad me? sic, & nosster Ioseph diceret: vnde hoc mihi, vt Mater Domini mei vxor mea sit? vnde tantus mihi honor, vt eius sponsus sim, cuius Deus filius est? Deinde ad dignitatem patris pertinet, subditum sibi habere filium: quid autem gloriosius, quàm, quod Ioseph mortalis homo Iesum verum Deum sibi subditum, atque ad nutum obedientem sub potestate sua habuerit, vt clare indicant verba D. Lucæ: Et erat subditus illi? semel docet sacra Scriptura retrocessisse horologium solis vadeçim lineis ad imperium Regis Ezechia; semel etiam tradit Iosue Soli imperasse, vt cursum suum cohiberet, & non ultra moueretur: Obediente Deo voci hominis: vt ait sacer textus; semel etiam Ioannes Baptista sibi subditum habuit Christum in Iordane, dum illum, infigne humilitatis exemplum nobis presentem, baptizauit, in quo superioris munus erga illum exercuit; at Ioseph Soli iustitiæ non semel, sed millies imperauit, puero Iesu legem statuit, quando domi confisteret, quando ab ea egressurus esset; & vt alter Iosue ei dicebat; ne mouearis, nunc pedem fige, nunc propera: & ille patris sui Iosephi obseruantissimus, promptissime ei obediebat, & vestigia eius sequebatur, cum alioquin esset ille, de quo Ioannes dicit: & sequuntur agnum, quocumque ierit. Hoc sanè inauditum superioritatis genus omnem tam humanã, quam angelicam auctoritatẽ transcendere haud difficile erit comprobare. Certè Christo Domino, tamquam supremo omnium creaturarum Monarchæ, omnia oportet esse subiecta, & voluntati eius efficaci, velint, nolint, obedire debent: Mare quidem obediuit, dum super illud tamquam super firmam, ac solidam terram deambulabat, Petrumque deambulare fecit: Terra ei obediuit, dum ad imperium eius monumenta aperta sunt, & multa a corpora sancto sum surrexerunt. Instabiles etiam venti, & procellæ ei obediunt: Quis est hic, quia venti, & mare obediunt ei? Dæmones obediebant, dum ad imperium eius a corporibus, quæ obsidebant, egrediebantur: Inexpugnabilis mors ab his, quos possidebat, voci eius subaudiens, longe recedebat, quoties mortuos ad vitam reuocabat. Quid plura certè Apostolo dicente: In nomine Iesu omne genu flexatur, cælestium, terrestrium, & infernorum, etiam superni cœlicolæ eius voci obsequentes, ab eius voluntate ne latum vnguem recedunt: Omnes sunt administratorij spiritus in ministerium missi, propter eos, qui hereditatem capiunt salutis: sed & stellæ ei promptissime obtemperant (vt ait Baruch)

Gen. 3. *Gen. 4.* *Gen. 1.* *Gen. 2.* *Gen. 3.* *Gen. 4.* *Gen. 5.* *Gen. 6.* *Gen. 7.* *Gen. 8.* *Gen. 9.* *Gen. 10.* *Gen. 11.* *Gen. 12.* *Gen. 13.* *Gen. 14.* *Gen. 15.* *Gen. 16.* *Gen. 17.* *Gen. 18.* *Gen. 19.* *Gen. 20.* *Gen. 21.* *Gen. 22.* *Gen. 23.* *Gen. 24.* *Gen. 25.* *Gen. 26.* *Gen. 27.* *Gen. 28.* *Gen. 29.* *Gen. 30.* *Gen. 31.* *Gen. 32.* *Gen. 33.* *Gen. 34.* *Gen. 35.* *Gen. 36.* *Gen. 37.* *Gen. 38.* *Gen. 39.* *Gen. 40.* *Gen. 41.* *Gen. 42.* *Gen. 43.* *Gen. 44.* *Gen. 45.* *Gen. 46.* *Gen. 47.* *Gen. 48.* *Gen. 49.* *Gen. 50.* *Gen. 51.* *Gen. 52.* *Gen. 53.* *Gen. 54.* *Gen. 55.* *Gen. 56.* *Gen. 57.* *Gen. 58.* *Gen. 59.* *Gen. 60.* *Gen. 61.* *Gen. 62.* *Gen. 63.* *Gen. 64.* *Gen. 65.* *Gen. 66.* *Gen. 67.* *Gen. 68.* *Gen. 69.* *Gen. 70.* *Gen. 71.* *Gen. 72.* *Gen. 73.* *Gen. 74.* *Gen. 75.* *Gen. 76.* *Gen. 77.* *Gen. 78.* *Gen. 79.* *Gen. 80.* *Gen. 81.* *Gen. 82.* *Gen. 83.* *Gen. 84.* *Gen. 85.* *Gen. 86.* *Gen. 87.* *Gen. 88.* *Gen. 89.* *Gen. 90.* *Gen. 91.* *Gen. 92.* *Gen. 93.* *Gen. 94.* *Gen. 95.* *Gen. 96.* *Gen. 97.* *Gen. 98.* *Gen. 99.* *Gen. 100.*

Stella celi vocata sunt, & dixerunt: Adsumus. Et quod isthæc omnia longe antecellit, ea, quæ omni entitate, & existentia carent, quasi re vera existent, ei obsequuntur: Vocat ea, quæ non sunt, tamquam ea, quæ sunt. Vocavit lucem, quæ non erat, fiat lux, & facta est lux: Vocavit firmamentum, quod non erat; fiat firmamentum, & factum est firmamentum: ecce obediunt ei etiam quæ non sunt; si igitur cuncta tam cœlestia, quam terrestria, & quæ in infernis sunt, Christo Domino obediunt, & Christus obdit Iosepho, cōsequens est, omnia obedientiæ Iosephi subesse, & potestatem, ac auctoritatem eius omnem, non dicam terrenam solum, sed, & cœlestem potestatem longo intervallo antecellere, hoc enim argumentationis genere Themistocles Gregorum Rex (vt retulimus supra ex Plutarcho) inferbat, filio suo Diaphanto omnia Græciæ regna subesse; filius meus (aiebat) imperat vxori meæ, & vxor imperat mihi, & ego toti Græciæ, ergo etiam Dyaphantus eidem toti Græciæ præest. Rectè ergo, & eleganter dixit insignis ille Cancellarius Parisiensis: Hæc subiectio sicut inestimabilem notat humilitatem in Christo, ita dignitatem incomparabilem signat in Iosepho: quid enim sublimius, quam quod ei, qui in semore scriptum habet: Rex Regum, & Dominus Dominantium: ei, cuius nomen est: Deus fortis, Pater futuri sæculi: ei, qui Dominus exercituum vocatur; ac tandem ei, qui dicit: Mihi curuabitur omne genus, Ioseph vnus patris auctoritate imperet; & ille filiali subiectione ei sublit, & obediatur, ac dicat: Pater, fiat voluntas tua: quod nos aeterno Patri orantes dicere ipse docuit in oratione dominica?

Ad hæc cum officio paterno quid magis coniunctum, quam alere filium, & maxime in infantia, & pueritia, cum filius propria industria victum sibi comparare non potest? sanè inæstimabilis est Iosephi laus, vt ei, de quo ait Dauid: Aperi tu manus tuas, & imple omne animal benedictione: ille manum suam aperuerit, porrigens ei potum, & cibum; & illi, de quo idem testatur, omnia alere animantia: Tu dæus illis escam in tempore opportuno; ipse per multos annos fabriliis artis labore acquisitam escam exhibuerit, & necessaria ad victum, & vestitiū subministrauerit: vnde nulli melius, quam Iosepho, Christum dicturum arbitror in die iudicii, quod ipse pollicitus est: Esuriui, & dedisti mihi manducare; sitiui, & dedisti mihi bibere; nudus eram, & cooperuisti me. Immo, si rem altius contemplerur, cum Christus Dominus ex alimento, quo utebatur, maiorem in dies sanguinis quantitatem acquisierit, sanè, cum pretiosus ille sanguis pretium fuerit inæstimabile nostræ redemptionis, opus est etiam concedamus, Iosephum auctori salutis nostræ materiam subministrasse sudore vultus sui, labore manuum suarum acquisitam, ad conficiendum pretium pro reparatione generis humani aeterno Patri in ara crucis exsoluendum. vnde eo modo, quo puræ creaturæ concedi potest, crediderim Iosephum, & Mariam Christi fuisse in redemptione generis humani præstantissimos coadiutores, & consequenter ipsis maiori obligationis vinculo, quam reliquis omnibus sanctis, totum genus humanum deuinctum esse.

Actædem, quod longe reliqua omnia superat, ex hoc paterno Iosephi munere erga Christum, colligitur eximius, ac ardentissimus illius erga eundem amor, cum re vera filij ex gratia non minus, quam ex natura procreati diligantur, vt docuit D. Ambrosius dicens: Non enim vos D. Ambros. si in coniugio suscepissem; non enim vehementior est natura ad diligendum, quam gratia: hæc omnia adeo celeberrimum toti Orbi reddunt nostrum Iosephum, vt in eius laudibus decantandis impares etiam Angelicos spiritus esse putem, vt qui Patris Christi dignitatem omninò comprehendere non valeant. vnde quæ Christus dixit verba: Patrem neminem nouit nisi filius, & cui

Ibid. *Matth. 23.*

voluerit

voluerit filius reuelare: non solum de Patre aeterno, sed & de Iosepho, patre eius putatio, satis verificari autumo. Quare, sicut olim quidam orator (vt auctor est Sabellicus) postquam multis encomiis Philippum Macædonum Regem ad cælum vsque extulisset, vltimum colopho-

Sabellicus de nem orationi suæ præbens, dixit: Hoc vnū Phil Maced. dixisse sufficiat, filium se habuisse Alexandrum: lic ego, gloriosissime Ioseph, cum laudes tuas dignè depromere non valeam, hoc vnū, quod pœnè infinita in se complectitur, dixisse sufficiat filium te habuisse Deum.

Actor. 17. Ipsius enim & genus sumus: sanè Deus ipse veracissime dicere potest de Iosepho Patre suo legali, & matris suæ consanguineo: Ipsius enim & genus sumus. Tum vero si (Salomone id attestante)

Prou. 10. 13. Filius sapiens lætificat patrem: quanta Iosephi lætitia, quàmque ingens laus erit, filius infinite sapiens, in quo (vt Apostolus inquit) sunt omnes thesauri sapientia,

& scientiæ Dei. Sanè, cum filij sapientia sit planè infinita, non potest non Iosephi patris eius gloria quãdã dignitatis infinitatè inde mutuari. Fateatur ergo tam humana, quã Angelica facièdia, eius in laudibus decantandis, omninò se imparem esse, & quas verbis digne profequi non potest, religioso silentio veneretur, cui sit honor,

& gloria in sæcula sæculorum.

Amen.

HOMI.

HOMILIA XII.

Pulchra sanctissimi Iosephi Deiparæ Maria sponsi, cum antiquo illo Iosepho Patriarcha comparatio: quantum tam multiplici sanctorum Patrum eruditione, quàm variis animi conceptionibus locupletamus, ac Virginem fuisse comprobamus.

NON paucos scriptores in eo allucinari animaduerto, quod paucissima de beato Iosepho expressè sacros Euangelistas edixisse audent; quod mihi è contra eos factitasse videtur, cum præcipua capita omnium, quæ de B. Iosepho nostræ cognitioni subesse iure desiderari possent, dilerte tetigerint. Nam si nomen ignoras, Iosephum vocatum dicunt: *Iacob autem genuit Ioseph: si genus, & profapiam, ecce apertè inquirunt, ex regali progenie ortum de domo Dauid: & Angelico ore filius Dauid vocitatur: si morum eius conditionem, & vitæ rationem cupis tibi innotescere, minime illà silentio prætereunt, sed compendiosam potius quandam de moribus, & vita illius (vt aiunt) informationem euangelica auctoritate contestatam tibi reliquerunt, Matthæo dicente: Ioseph autem, cum esset iustus, noluit eam traducere: si deinde statum eius nosse desideras, cum Maria iudem vxoratum tradunt: Ioseph virum Mariæ. Quod si adhuc arcanas eius cogitationes tibi patefieri & referari postulas, illas etiam manifestant, dum aiunt: hæc autem ea cogitauerunt, quæ in vigilia, sed quæ ipsi dormienti, & somniant acciderunt, palàm tibi aperiunt, dicentes: Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Ioseph. Hæc omnia adamussim præfigurata recipio*